

Vader.

Hoe ik hier gekomen ben, weet ik niet precies. Het is hier vredig, de geur is zoals het voorjaar. Ik werd wakker doordat een koolmees zit te tjilpen, waarschijnlijk vlak bij mijn raam. Het klonk mij als muziek in de oren, een bijzonder soort muziek, nog nooit had ik een koolmees zo mooi horen zingen. Maar hoe het nu kan dat ik ineens hier sta, dat snap ik niet goed, ik kan mij niet herinneren dat ik mij heb gedoucht, mij heb aangekleed, ik snap ook niet wat er met mij aan de hand is en toch, ik vind het goed zo. Het is alsof er een vreemd soort vrede over mij heerst, nauwelijks te omschrijven. Er is een merkwaardig soort licht, net alsof het niet echt is, maar het is wél echt en het is heel fijn. Vogels fluiten en ik zie mensen lopen, opgewekt, onaantastbaar lijkt het wel. Sommige lopen alleen, anderen samen, op de een of andere manier ken ik ze ook. Het voelt in ieder geval goed.

Ik sta hier en realiseer mij dat er iets is wat ik achter mij heb gelaten, iets wat, ja hoe zal ik het zeggen, iets wat wringt, nee dat is niet het juiste woord, ik weet niet hoe ik het moet zeggen, iets wat afgevallen, nee wat ontvallen is, misschien is dat een betere uitdrukking, iets dat nog niet volkomen was, iets raadselachtigs.

Misschien ben ik wel.... ik durf er nauwelijks aan te denken maar het zou kunnen, misschien ben ik wel... Als dat zo is dan... waar is dan die gouden poort en die enorme onbeschrijfelijke troon met die oude bebaarde man en die onvoorstelbare mensenmassa die eeuwig zingt?

Er komt iemand op mij toelopen, een jonge man, hij schijnt mij te kennen en ik, ja ik ken hem ook, alleen... ik zou niet weten hoe hij heet.

Hoe gaat het met je, fijn dat je er bent, kom gauw mee, je bent verwacht. Ik geef hem een hand en het voelt goed, eigenlijk zijn er geen woorden meer nodig, zijn ogen zeggen genoeg, bij hem voel ik mij veilig in deze vreemde omgeving. Thuis? Daar zat toch iets anders aan verbonden, thuis, waar was dat ook al eens weer?

Samen lopen wij verder, 'k heb geen idee waar wij naar toe gaan, maar het zal wel goed komen. Het is heerlijk weer, de lucht is bezwangerd van bloemengeur, fantastisch, ik voel het, ik hoef niet meer bang te zijn voor....

Ja, wat ben ik vaak bang geweest. Ik wil er over praten met hem die naast mij loopt, die mij zo bijzonder nabij is, waarbij ik mij zo enorm veilig voel, zo veilig als ik mij nog nooit gevoeld heb. 'Bang' is eigenlijk het enige woord dat ik stamelend uitspreek. Hij legt zijn hand op mijn schouder, zegt dat hij het snapt, hij is zelf ook zo vaak bang geweest, doodsbang,

zelfs zo dat het zweet en het bloed hem uitbrak. Waarvoor ik dan zo bang was? Kom op, vertel, spreek het uit.

En ik begin..., maar nog voor ik goed en wel op een rijtje heb wat ik zal zeggen en hoe ik zal beginnen staan wij stil bij een bankje. Daar zit een oude man, hij ziet er wat sjofeltjes uit, mijn vriend stelt voor dat wij daar ook gaan zitten en zo gebeurt het. Hij aan de ene kant en die oude man aan de andere kant. Je was begonnen, vertel...

Ik begin mijn verhaal. Het gaat wat moeilijk, het gaat over mijn leven, over de lol, de fijne, leuke momenten, maar het gaat ook over de pijn die ik zoal in mijn leven heb opgelopen, mijn littekens, mijn bulten, mijn gebrokenheid. Over hoe moe ik soms was en hoe graag ik echt zou willen uitrusten. Het gaat over mijn 'lek en gebrek', mijn behoefte aan erkenning en bevestiging omdat ik soms het gevoel heb overbodig te zijn; het gaat over mijn behoefte aan trouw en nabijheid van mensen die getuige willen zijn voor mijn 'lief en mijn leed' omdat het, 'lief en mijn leed', zonder getuigen niet bestaat; ik vertel over mijn pijn aan eenzaamheid, mijn verlangen naar mensen die aandacht hadden voor mijn verhaal want als niemand meer luistert heb ik geen geschiedenis, geen identiteit, besta ik niet, ben ik slechts een nummer en aantekening in een dossier van vergetelheid, er zijn niet veel mensen die kunnen luisteren waarschijnlijk omdat ze allen dezelfde behoefte hebben... en uiteindelijk, ik waag het er toch maar op, vertel ik over mijn geheim, over wat ik aan niemand ooit kwijt wilde, noch kwijt kon.

Op de een of andere manier kom ik uit op dat oeroude gebed wat ergens ver weg uit mijn herinnering opborrelt. Vaak vanuit een sleur gebeden, aan het eind van de maaltijd..., zo snel mogelijk, soms nauwelijks verstaanbaar want wie het eerste bij de afstandsbediening was...

Ik weet het nog goed, de fijne momenten, soms was het alsof de hemel op aarde was. Of mijn vriend wist wat de hemel is? Soms was er in mijn bestaan ook wel eens iets wat een beetje op de hel leek..., alsof ik wist wat de hel was, 'gebrokenheid - optima forma'. Maar goed, dat oude gebed...

Ik heb de naam van 'onze vader' niet altijd geheiligd, nee... daar was ook niet altijd een reden voor. En het brood dat wij vandaag nodig hadden, ach wat het delen betreft, het had misschien ook wel wat anders gekund, ik was wel erg op mijzelf gericht. De last en het lijden van de wereld om mij heen drong zich wel eens aan mij op maar dat het mij nu altijd raakte, ik liet die last niet toe, kon het ook niet aan, maar ook dat had wel wat anders gekund. Vaak ging ik liever voor de lust in plaats van de last, al te vaak zelfs. En dan dat

vergeven van wie ons iets schuldig was... ook dat liet wel eens wat te wensen over, niet dat ik haatdragend was maar rekeningen moesten wel worden vereffend, mijn eigen gelijk telde zwaar en meestal had ik wel gelijk en moest de ander zich maar aanpassen en als de ander niet 'om liek' wilde dan kon die barsten.

Ik kan mij nog goed herinneren die laatste ruzie met.... 't is niet meer goed gekomen en ondanks mijn eigen gelijk, onmacht en verdriet was wat overbleef. Het had misschien allemaal wel anders gekund, nee ontmoeten.

Ik hield even op met praten, mensen liepen aan mij voorbij, honden, poezen, vogels, alsof het één grote vrede was, alsof er geen pijn meer bestaat, zo zit ik hier in een licht dat anders is dan het licht dat ik kende. Mijn vriend naast mij houdt mij vast terwijl ik vertel. En dan heb je nog 'die greep van het kwaad...' , bekoring, beproeving, begeerte, gij zult niet... het gevecht was vaak het hopeloze gevecht van een verslaafde tegen autonome machten die groter zijn dan ik, te groot om van te winnen.

Daar kan ik alleen nog maar stil over zijn, over hoezeer bekoring, begeerte, beproeving, verslaving in mijn leven parten speelde, ik kan het niet beschrijven, maar dat God daar uit redt? Die gedachte alleen al is onzin verpakt in onvermogen. God redt niet. Zo kwam ik bij de kern van mijn pijn, misschien niet wijs van mij, maar wat is wijsheid, waar is het te vinden, vertel het mij en ik zal haar zoeken.....

Ik schrok van de hardheid van mijn eigen woorden, van het wrede en verscheurende, van de klank.

Ik had nu geen woorden meer, maar gedachten des te meer. Gelukkig kon ik ook gewoon even stil zijn in een ruimte waarin die woorden ook ineens ander klonken. Het is alsof ieder woord van mijzelf, mijzelf tegen spreekt, sterker nog alsof ik in ieder woord..., alsof ieder woord, zodra het geboren is mij ter plekke aanklaagt. Wat voor mij overblijft is mijn hele leven uitschreeuwen, raken aan een oud diep verlangen.

Weet u welke muziek mij al jaren het meest aanspreekt? Dat is het Kyrie, dat raakt mij tot op mijn bot, ik weet niet hoe dat kan maar het is zo, het Kyrie, t' ja...

Ik voelde de ruimte om mij heen en realiseerde mij ineens dat die oude wat sjofeltjes geklede man naast mij zat en dat hij had meegeluisterd. Ik keek hem aan en zei voordat ik er erg in had 'ach ik kan eigenlijk alleen maar.... ik weet ook dat er iemand is die groter dan mijn hart is en kennis heeft van alle dingen...'. De oude man keek mij aan met zijn gerimpelde gezicht, zijn bezorgde en vochtige ogen en pakte mijn hand. Alsof hij begreep vanuit welke context mijn woorden klonken, eindelijk iemand in mijn leven die echt naar mij luisterde, mij zag, mij in mijn hart zag, alsof ik tot rust kwam, thuis kwam, aan mijn geboortepijn voorbijgang. Alsof ik wakker werd en op dat moment mijzelf begreep.

Hij hield mijn hand vast en zei ineens, ‘ mijn excuus’ en keek mij daarbij aan. De woorden waren er, zomaar uit het niets geboren, zomaar...

Ik keek mijn vriend aan. Het deed niet meer zeer, ‘ k was niet meer bang, mensen kwamen naar mij toelopen, staken hun hand uit en namen mij mee. Er was een vreugde in mijn hart, ongekend, ik zou wel kunnen huppelen, maar ja dat doe je als volwassen vent natuurlijk niet, of wel? Nog even keek ik om, de oude man zat er nog steeds, keek mij aan, knikte, alsof hij zei ‘ laat maar los, ga maar, het is genoeg geweest, je mag er zijn’ . Mijn vriend bleef zitten, op de bank naast de oude man. Hij wees naar hem en ik hoorde hem nog net zeggen, ‘ da’ s mijn Vader’ .

Frits Postema.

14 april 2009